

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

355.22

Szerző:

Hely

Cím: *Az utolsó őrség*

Idő

" 1899. "

Forrás: *Bpesti hírlap*

Személy

Bp

1899.11/23

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

— (Az utolsó őrség.) A katonai őrség sok nevezetes tulajdonságának egyike az, hogy nehezen lehet elmozdítani onnan, a hová egyszer kirendelték. Régi katonai históriák érdekesen bizonyítják ezt az állhatatosságot és következetességet s bár sokszor nagyitanak, alapjukban véve igazat mondanak. A hova egyszer őrséget rendeltek, a hová a katonaság betette a lábát, ott mintha soha többé nem akarna helyreállni a régi rend, melyben talán kevesebb a pontosság, a szabályhoz alkalmazkodás, de szabadabb az élet. Sok helyen őrség van, melynek első fölvonulása rég elmúlt időbe esik és ezért nem is tudják már rendeltetését. A katonák erről a következő históriát tudják:

Vizitálni jött a kis városba a generális és miután legteljesebb elismerését fejezte ki a katonák kiképzésén, az ünnepi ebéd után sétálni ment a városba. Az ezredes ott lépegetett mellette, a mint illik: egy lépéssel mögötte és balra. A főtéren a ráccsal bekerített sétatér körül szuronyos baka sétált föl s alá és peckesen szalutált a generális urnak. Nem volt ott semmiféle katonai épület és így a tábornok megkérdezte az ezredestől:

— Mire vigyáz itt ez a katona?

Az ezredes hebegett, dadogott, de nem tudta megmondani, csak annyit ígért, hogy utána jár a dolognak. És valóban, alighogy elutazott a tábornok, megkezdődött a hivatalos vizsgálat. Az ezredes az alezredest, ez az őrnagyot kérdezte meg, de senki sem tudta megmondani, miért áll a főtéren, mire

vigyáz ott a katona. Tovább tartott a kérdezősködés lefelé a kapitányon, főhadnagyon át, míg végre az ezredirodának régi őrmestere egy poros aktából megfejtette a titkot. Régente, a mikor ezt a vasrácsot befestették, arra sétált fehér ruhában az ezredesné asszony. Ruhája oda ért a friss festéshez és a festék bekeverte drága ruháját. Az ezredes hamar kiadta a parancsot, hogy katonát kell oda állítani a rácshoz, a ki figyelmeztesse a a sétáló hölgyeket és különösen az ezredesné asszonyt, hogy friss a festék, ne közeledjék a rács-hoz. Így született meg az első őrség, melyet szépen ott is felejtettek. Nap-nap után kivonult az őrség, a festék régen megszáradt, a rozsdá kikezdte a vasat, de azért büszkén ott sétált a katona, bár senki sem tudta miért. És ha a generális vizitálni nem jön, még ma is ott ijesztgetné a járókelőket a bakagyerek.

Ez jut eszünkbe ma, a mikor a citadellából kivonult az utolsó őrség. Az a kökolosszus a Gellérthegy tetején, mely közel félszázadig szörnyeteg ágyuknak, régi fegyvereknek volt poros raktára, már régóta nem ijesztgetett senkit. Pedig ijesztgetésre készült. Idők multával megsemmisült a cél, melyre rendeltetett, de azért csak a régi módon erősen megrakták mindig őrséggel, az ágyukat fölállították a falra és senkisé nem tudta, mire jó az. Hosszas alkudozás után végre ma déli egy órakor kivonult belőle az utolsó őrség. Korporal *Diósi Gyurka*, a ki a főváros

bázi ezredében szolgálja le a három esztendő, az a katona, a kire ez a dicsőség jutott. Ő volt az utolsó várta parancsnoka és abban a pillanatban, a mikor ő az alája rendelt hat emberrel gangos léptekkel végighaladt a citadella fölvonó hidján, megszűnt a citadella régi dicsősége. De mégsem egészen, hiszen — mint mondtuk — nehezen megy el onnan a katonaság, a hová egyszer betette a lábát. A katonai hatóság továbbra is harminchat négyszög méter területet kötött ki magának fényjelző gyakorlatok megtartására az erősségnek a Duna felé néző oldalán. Majd ha az *erődjellel* megszüntetésére szükséges bontást elvégezték a munkások, a mi néhány hét alatt megtörténik, akkor fogják végképpen átadottnak kijelenteni a citadellát. Ez a nevezetes nap valószínűleg május elseje lesz. Őrség tehát nem vonul többé a citadellába, de a katonaságnak még van némienemű jussa a szürke kőalkotáshoz.